

Muistoja Hannu Kauppisesta.

Hannu oli tietämättäni etsinyt yhteystietojani joskus 2000 luvun alkuvuosina. Hän oli omien sanojensa mukaan saanut selville, että asun jossakin päin Saksaa ja että osoite tuntematon.

Vuonna 2009 Hannu oli nähnyt nimeni jossakin sanomalehti Karjalaisen uutisessa. Tästä hän oli päätellyt kysymyksessä mahdollisesti voivan olla se sama henkilö, jota hän joskus aiemmin oli yrittänyt tavoitella.

Hannun opin tuntemaan henkilönä, joka etsi tietoja, varsinkin Rukajärven suunnan 14. Divisioonan eri komppanioiden ja niiden joukkueiden taistelijoista, joukkojen ryhmityksistä, kenttäolosuhteiden moninaisista tilanteista ja tapahtumista. Hannua ja minua yhdisti luutnanttienoni tapaus Rukajärven Ontajoen Suvi-nimisen tukikohdan ns. Suven 4.10.1942 taistelusta. Tuossa taistelussa enoni kaatui ja jäi sotatantereelle. Siis kaatunut luutnanttienoni JR52:ssa toi Hannut ja minut kavereiksi vuosiksi eteenpäin.

Hannu pyysi minut enoni tapauksen selvittämiseen liittyen kotiinsa Kontiolahden Honkatielle. Hannun työhuoneessa huomasin saapuneeni todellisen sotatutkimusta harrastavan aarreaitaan. Oma innostukseni heräsi uudelleen sitten 1974 vuoden, jolloin jätin kesken enoni kohtalon selvittämiseen lähinnä opiskelukiireiden vuoksi. Nyt Hannu avasi tiedoillaan ja selvityksillään Rukajärven Ontajoella sijainneen Suvi-tukikohdan tapahtumien kautta minulle uuden mahdollisuuden jatkaa enoni sotapolun ja Rukajärvellä kaatumisen selvittämistä. Tämä työ on minun osaltani yhä kesken ja vailla ratkaisua kaatuneen enoni löytämiseksi.

Hannu oli kannustaja ja kriittinen opposentti niiden kenttätöössämme saamiemme kokemusten ja havaintojen suhteen, joista hän kerta toisensa jälkeen aina odotti kuulumisia. Koska kaatuneiden ja rintamalla jääneiden etsiminen on eräänlaista nollasummapeleä, oli kaikkien vaihtoehtojen kriittinen arviointi aivan välttämätöntä, jotta mitään vaihtoehtoa tai mahdollisuutta tapauksen ratkaisemiseksi ei jätettäisi pois tai tutkimatta kenttäkaivauksissa.

Näistä Hannun arvioista sain olla loppuviimeksi kiitollinen.

Nyt, kun Hannu on poissa keskuudestamme, lohduttakoot meitä Jeesuksen sanat (Joh.14:6. ja 11:25 ja 26). Ensimmäisessä Jeesus sanoi ”minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani”. Jälkimmäisessä Jeesus sanoi: minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo minuun se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun ikinä kuole. Uskotko sen?

Hannun maallista matkaa kuvaavat nämä edellä mainitut Uuden Testamentin ja Psalmien tekstit.

Hannusta jäi minulle lämpimät muistot.

Teitä hyvät Hannun omaiset, sukulaiset ja saattoväki suruunne osaa ottaen ja lohduttaen.

Kontiolahdella 28.12.2019

Antti Koskinen